

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ 1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1904

ΓΡΑΦΕΙΟΝ: Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Τριπόδων 11
Συνοικία Πλάκας

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ

Τὸ φύλλον τιμᾶται λεπ. 20

ΕΤΟΣ Β'. ΦΥΛΛΟΝ 5^{ον}

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ (προπληρωταί)
ΕΣΩΤΕΡ. ἔτησίᾳ δρ. 4.— ἑξάμ. δρ. 2,50
ΕΞΩΤΕΡ. » φρ. χρ. 5.— » φρ. χρ. 3.—

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΣ

★ ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ★

ΕΝΟΧΟΣ

Γεμάτος χαράν και με άφελή χάριν μου διηγείτο ο παιδικός μου φίλος όλα τα περιστατικά, τα οποία του συνέβησαν από τον καιρόν που έφυγε, και μου εξιστορούσε με μαθηματικήν ακρίβειαν όλες τας περιπετειάς και τέρψεις, που έδοκίμασεν ύστερα από δέκα χρόνων ξενητείαν. Έκαθήμεθα πλησίον τής παραλίας, μέσα εις την μελαγχολικήν γλύκα του φθινοπώρου, έρωτώντες ο ένας περι το άλλο με ίσον ένδιαφέρον, καταγοητευμένοι από την ευχάριστον συντροφιάν μας κι' από την δροσεράν αύραν τής θαλάσσης, που εξέδιπλωνεν άπαλά και ήρεμα τα κύματά της μ' ένα υπόκωφον φλοίσβημα εις την άμμουδιάν. Νάματα ρέμβης εξέχύνοντο εκ του όριζοντος εις την ψυχήν μας και τα τελευταία του ήλιου χρώματα έθαφαν με μίαν άπέραντον πορφύραν τας κορυφάς των άπέναντι βουνών....

Ουδέποτε άλλοτε είχα ένθυμηθή τον σύντροφον των νεανικών μου χρόνων τόσο ένθουσιώδη και όμιλητικόν. Έξηπλωμένος νωχελώς επάνω εις το κάθισμά του, δεν είξευρε με ποίον τρόπον και με τίνας λέξεις να μου παραστήση ζωηρότερα τα διάφορα επεισόδια, που παρετήρησε κατά το τελευταίον του μακρυνόν ταξίδι. Και έπερνούσαν ούτω αι ώραι μας γρήγορα εις φαιδράν συζήτησιν, την όποιαν έδημιούργει ή έμπνευσμένη ευγλωττία του φίλου μου, όστις χαρούμενος πάντοτε και γελαστός μου περιέγραφε τας φυσικάς καλλόνας των έπισημοτέρων πόλεων τής Ανατολής, ένω πυκνός ο κόσμος των περιπατητών τής παραλίας καθήρχετο και μετ' όλίγον ή προκυμαία παρίστα άληθή κοσμοπλημύραν.

Και παρηκολούθει ο ξενητεμένος φίλος μου με βλέμμα ευτυχίας και αναγαλιάσματος όλο εκείνο το ανθρώπινον ρεύμα που επηγαινοήρχετο ευθυμον πάντοτε, και έγύριζεν άθελα ο νοός του πάλιν 'στά μακρυνά τα περασμένα χρόνια του παιδικού του βίου τ' ανάμικτα με τας αναμνήσεις των γλυκυτέρων ώρων τής ζωής, έρριπτε το βλέμμα του εις το παρελθόν και άνεπόλει όλα τα λησμονημένα των είκοσί του χρόνων, κι' άφινε τα μάτια τής ψυχής του ελεύθερα να πετούν έξαλλα εις άλλους καιρούς, ποθούσε ένα ώραϊον άλλοτε ότε τα πάντα γύρω του έμειδών, έγέλων και έψαλλον τόσοσ αρμονικά! Είχε διακόψει προς στιγμήν την όμιλίαν του και ήτο βυθισμένος όλόκληρος σε μίαν σιωπηλήν λατρεία, σ' ένα ρεμβασμόν άτελείωτον. Έφαινετο ότι παρηκολούθει κάποιαν σκέψιν, ή όποία την στιγμήν εκείνην τον έβασάνιζε, σαν να εκάλει μέσα από τα βάθη του άπειρου κάποιαν λησμονημένην εποχήν εις τον νοόν του, και μία πολύ παράδοξος άνησυχία διεκρίνετο 'στά μάτια του, προδίδουσα συγχρόνως βαθύ παράπονον, ένα πόνον πικρόν που εφώλιαζεν έντός του.

***

"Έξαφνα δύο άτομα έπέρασν εμπρός μας και εκάθησαν άπέναντί μας. Το ένα ήτο νέος ήλικίας όχι περισσοτέρας των τριάντα έτών με ζωηρά χα-

ρακτηριστική, το δε άλλο ένα κοριτσάκι μικρότερον των όκτώ έτών.

Παράδοξος ταραχή και κάποια μυχία συγκίνησις είδα να καταλαμβάνη τον φίλον μου εις την παρουσίαν των άτόμων εκείνων, και εις άκρον ιδίως είλυσε την προσοχήν του και περιέργειαν το μικρό εκείνο κοριτσάκι, από το όποϊον δεν είμπορούσε να ξεκολλήσῃ τα μάτια του.

Ητο ένας εξαδελφός του, ως μου είπε κατόπιν, ο όποιος πρό όλίγων μηνών είχε στερηθή τής συζύγου του και ήτο μόνος μετά του μικρού αυτού κορασίου. Ο φίλος μου έσπευσε ευθός άμα τον άνεγνώρισε να τον χαιρετήσῃ και εκάθησε πλησίον του. Το κοριτσάκι το όποϊον χαριέστατο και δροσερό έτρεχε μετά παιδικής μανίας μαζί με άλλα παιδιά επήγε κι' εκείνο μετ' όλίγον να χαιρετήσῃ τον άγνωστον θεϊόν του, ο όποιος ώρμησε σχεδόν και το άρπαξε με συγκίνησιν και το έσφιξεν εις την άγκαλιάν του σπασμωδικά. Του έβγαλε από το ξανθό του κεφαλάκι το καπέλλο του, που ήτο κατάφορτον από άσπρες βιολιέττες και κόκκινα τριαντάφυλλα, το εκάθησε ύστερα 'στά γόνατά του, το ήτένισε θλιμμένα με βλέμμα άχόρταγον και άρχισε να το φιλή λαχταριστά εις το πρόσωπον, εις το στόμα και εις τα μάτια του, τα πρόσχαρα και γεμάτα φώς. Άσώτρευε την ώραν εκείνην όλα τα φίλτρα κι' όλα τ' άτίμητα δώρα τής φιλοστοργίας, δίχως να διδη κάμμειαν προσοχήν ούτε εις έμένα ούτε εις τον πατέρα του....

Άες κι' έννοιωθε όταν το φιλούσε να βγαίνει μαζί με τα φίλια εκείνα, κάποιο γλυκύπικρο ανατριχίασμα μέσα από τ' άπόκρυφα βάθη τής ψυχής του, να του θερμαίνη όλο το κορμί, κι' άγροικούσε μέσα του μία γλυκειά φωνούλα να του λέγη σιγά-σιγά, και 'σαν μοιρολόγι παραπονιαρίκη: βλέπεις πόσο μοιάζει τής μάνας του; βλέπεις πόσο μοιάζει εκείνης;

***

Μετά μίαν ώραν τα νεόφθαστα πρόσωπα άνεχώρουν, και ο φίλος μου άφ' ου τ' άπεχαιρέτησεν επανήλθε κι' εκάθησε μαζί μου. Με έκπληξιν μου όμως είδα αυτόν ώχρόν και ήλλοιωμένον! Δεν μου είπε τίποτε, έστήριξε μονάχα το κεφάλι του επάνω 'στο χέρι του κι' έβυθίσθη εις βαθείαν μελαγχολίαν και σιωπήν. "Όλη ή προτέρα του χαρά και ευθυμία εκάθησαν δια μιάς. Η σιγή, ή γαλήνη και ή μέθη, που έφιλοδώρει τόσοσ πλουσίως ή δροσερά εκείνη φύσις, άπετέλουν ριζικήν αντίθεσιν προς την ψυχολογικήν κατάστασιν του φίλου μου. Βαθεία λύπη παρετήρησα να ζωγραφίζεσαι γύρω 'στο πρόσωπόν του, μαζί με κάποιαν έκφρασιν οδύνης και ένδομύχου σπαραγμού. . .

Αυτός όστις πρό μικρού απέλαμβανε με πλήρη ψυχικήν γαλήνην το άρωματισμένον τσιγάρο του, ένειχε τώρα κάτι τι το άπείρωσ θλιβερόν και το άοριστώσ πένθιμον. Θα έλεγέ τις ότι τα πρόσωπα εκείνα έσυραν μαζί τους αίχμάλωτον—'σαν τες νεράιδες των παραμυθιών—την φωνήν του φίλου μου κι' έφυγάδευσαν για πάντα την πλουσίαν φαιδρότητα του!

Δεν είξευρα τί να μεταχειρισθώ, πώς να τον

άποσπάσω από την μελαγχολικήν, την στυγνήν εκείνην σιωπήν!

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Τη Μ. Κ.

"Όταν ή άγάπη είναι μικρή
ο χωρισμός τή οδύνει
και ίχνος δεν άφινει
κάνένα 'στην ψυχή.

Μά ή 'δική μου ή καρδιά
νά σ' άγαπά δεν παύει
ο χωρισμός έανάθει
τή φλόγα την παλιά.

Πειραϊεύς.

ΒΡΑΧΟΣ ΤΗΣ ΦΡΕΑΤΤΥΟΣ

Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Γνωρίζετε τον άνθρωπον με την στολήν, τον φέροντα σάκκον παρά το πλευρόν του πλήρη χαρτίων και επί του πηλίκιου σάλπιγγα, τον διαοκώς στριφγουρίζοντα και άπισχολημένον; "Α! πόσον είναι άγαπητός! πόσας έλπίδας και πόσας λύπας φέρει εις τον ξενητεμένον ο όποιος περιμένει από συγγενείς ειδήσεις.

Τον βλέπει μακρόθεν έρχόμενον με δέσμας έπιστολών ανά χείρας τας όποιας διαρκώς άνακατεύει και ή καρδιά του φτερουγίζει. "Τάχα να έχω κανέν γράμμα από τους γονείς μου, από τους ιδικούς μου, τί ειδήσεις να μου φέρη καλās ή κακάς;

Πλησιάζει και τον παρατηρεί άκασοδαμυκτελ διά να διαγνώσῃ από τους όφθαλμούς του εάν του φέρη έπιστολήν. Δέκα βήματα απέχει και άνυπομονεί. Τέλος πλησιάζει και τ' έγχειρίζει έπιστολήν με μέλαν περιθώριον, την λαμβάνει διά τρεμούσης χειρός και σκοτοδυνιών διαστάζει να την άνοίξῃ, διά τής διανοίας του, διέρχονται όλα αι δυνατόι σκέψεις στρέφεται αὐτη προς όλους τους προσφιλείς. "Επί τέλους την άνοίγει οι όφθαλμοί διεσταλμένοι προσπαθοῦσι να ανάγνωσθωσιν όλα τα γράμματα, όμως και δεν κατορθοῖ τίποτε ν' άναγνώσῃ. Μετά πολλές προσπαθείας άναγινώσκει, γίνεται κάτωχρος και ή έπιστολή πίπτει από τας χείρας του. Διστάζει να πιστεύσῃ, κύπτει πάλιν και την αναλαμβάνει, όχι δεν άπατάται, άναγινώσκει εύκρινώς, ότι ή προσφιλιός του αδελφή, την όποιαν όταν άνεχώρησεν άφήκε δεκαετραέτιδα και την όποιαν έφαντάζετο ήδη μετά διετή άπουσίαν ώριμον προς γάμον και τής όποιας την προίκα είχε με πολλούς κόπους έτοιμάσει ήδη εις την ξενητείαν, απέθανε με το παράπονον εις τα χείλη και με το όνομά του.

"Αχ! πόσον άπογνώσιν φέρει εις τον ξενητεμένον μία τιαυτη είδησις τα πάντα φάινονται περίξ αυτού μαύρα, δεν έχει πλέον όρεξιν προς εργασία, μία άκαταγώνιστος δύναμις τον έλκει προς την πατρίδα του να μάθη λεπτομερείας του θανάτου τής αδελφής του και άναχωρεί περισυλλέξας τους εξαετείς του κόπους και χύνει δάκρυα καταρώμενος την στιγμήν καθ' ήν απέφασίσε να έκπατρισθῃ, φανταζόμενος ότι, εάν ήτο παρά το πλευρόν τής αδελφής του, ο θάνατος δεν θα ήδύνατο να την άποσπάσῃ τόσοσ προώρως.

Πόσον ήπατάτο ο τάλας!

ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΙΑΓΚΙΝΗΣ

ΜΑΡΙΑ ΖΑΧΑΡΙΟΥ

"Ε, φίλε μου, θα θυμάσαι βέβαια την ιστορία εκείνη, το δράμα, για να ειπώ καλλίτερα, εκείνο το θλιβερό του έρωτά μου με την δυστυχημένην την Άγνήν. Έπέρασν από τότε δέκα χρόνια, και όμως νομίζω πως ακόμη είμθα στο γλυκοχάραμα των πόθων μας, πως ζούμεν εις το μεσουράνημα ακόμη τής ευτυχίας μας, μέσα 'στο γλυκύ, το διαρκές όνειρο τής αγάπης μας, το όποϊον μας το έσκόρπισαν τόσοσ άμείλικτα οι βιωτικοί άνεμοι, και μας το ένέκρωσε τόσοσ άδιάφορα ένα βαρύ κτύπημα θανάτου! "Ω! πόσον αισθάνομαι τον έαυτόν μου υπαίτιον δια την πράξιν μου αυτήν. Άναθεματώ άδιάκοπα την ήμέραν, που έρριζώθη εις την ψυχήν μου ή κατηραμένη εκείνη άπόφασις να φύγω.

["Επεται το τέλος]

ΤΑΚΗΣ ΚΟΝΟΡΘΟΣ

ΝΟΥΣ

Σιγά-σιγά πλανιέται
μεσ' 'στης ψυχής τα βάθη
άκούραστος να μάθῃ
το κάθε της κρυφό.

Σκλάβος πικρός 'ο' εκείνη
γυρεύει φώς να χύσῃ
ζητεί γλυκά να ύμνήσῃ
τόν κάθε της παλμό.

Στέκει σιγά κρυμμένος
το μουσικό να νοιώσῃ,
τα δυο φτερά ν' άπλώσῃ,
να βγῇ 'σαν άστραπή.

Και το κρυφό μουσικό
ποῦχαν τα σιγή κλείσει
γλυκά να διαλάσῃ
'σ' τον ουρανό, 'στη γῆ.

Ευχάριστοι αναμνήσεις

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Μιά καταχνιά είναι γύρω άπλωμένη· και τι πολὺ βαρὺ, πολὺ σκοτεινὸ σ' ὄλη τὴν ἀτμόσφαιρα εἶναι σκορπισμένο. Τὸ λιποθυμισμένο φῶς τῶν μεγάλων ἐκεῖ κάτω λαμπτήρων φαίνεται καὶ ἐκεῖνο δι' ὑποφέρει ἀπὸ τὴ νάρκη τὴν ἐκνευριστικὴ ποῦ κρεμνίζεται ἀπ' ἐπάνω μας, ποῦ ζητᾷ νὰ μᾶς τυλίξῃ σ' ἄσκιον πλέγμα τῆς.

Καὶ ἡ καρδιά μου στενάζει . . . πόσο εἶναι κουρασμένη· οἱ παλμοὶ τῆς ἀκούονται ὅταν ξεψυχισμένα κινήματα λυπημένης καμπάνας.

Καὶ ὁ ἀόρατος ὁ μυστικὸς πέπλος ζώνει ὀλοένα τὴν ψυχὴ μας, τῆς ἀφαιρεῖ κάθε χαρούμενη ἀχτίδα, ἀλλ' ἕνα γλυκὴν ἡμίφως τῆς χαρίζει.

Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸν ἀμυδροφώτιστο διάφανο αὐτὸν πέπλο, μὲ γαλήνη οὐράνια ἢ ψυχὴ κοσκινίζει καὶ διαλέγει ἀσύλληπτες ὀπτασίες, διάφανες καὶ μαρτυρικὲς μορφές, ἅγιες καὶ ὑψηλές ἰδέες, ἰδανικὰ ἀπραγματοποίητα, ψιθυρίσματα ἀρμονικὰ, μυστικὰ τραγούδια, οὐράνιους τόνους...

Καὶ ἡ καρδιά κινεῖ τὸν ἀποσταμένον τῆς παλμούς, λίγο-λίγο περὶ ἀδύνατους ὅσο ποῦ νὰ λείψουν τέλεια, ὡς ὅσο ποῦ νὰ σταματήσῃ τὸ μαρτυρικὸ αὐτὸ ρολόγι. Φαίνεται τόσο σιμὰ ἢ σιγμὴ αὐτῆ.

Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδέα πόσο γλυκεῖα, πόσο ὄνειρῶδης καὶ ποθητὴ φαίνεται, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸν ἀραχνιέντο μωσοφώτιστο πέπλο ποῦ τὴν ψυχὴ περιβάλλει.

Μὲ μᾶς ὅλες ἢ ἐλπίδες ἢ χρυσοφτέροντες, ὅλα τὰ τρελλὰ ὄνειρά μου, ὅλα πραγματοποιημένα παρουσιάζονται ὅταν σὲ λιτανεῖα φανταστικὴ μὲ τὴν αἴγλη τοῦ νικησαντος μαρτυρίου ἔμπροσθ' ἰσθ' ἐκθαμβὰ βλέμματά μου.

Πῶς τρέχει, πῶς γλυστρεῖ ὁ νοῦς τὸ βλέμμα μου ἀπὸ φωτεινὸ σὲ φωτεινὸ καὶ ἀγαπημένο ἀντικείμενο, ἀπὸ ὄνειρο σὲ ὄνειρο ζωντανεμένο θάλλεγες, καὶ εἰς ὅλα εἶνε μὰ ἡσυχία, μὰ γα-

λήνη θεϊκὴ, καὶ τι τὸ αἰθέριο τὸ ἀναπνεύμενο.

Καὶ ἡ καρδιά μου ἐξακολουθεῖ τοὺς ἀδύνατους παλμούς τῆς· δὲν ἀκούονται, εἶναι τόσο κουρασμένη· καὶ ἡ γαλήνη τοῦ ἐπιθυμησέντος τὸν θάνατον καὶ ἀποθνήσκοντος ἐν εἰρήνῃ εἶναι ἀπλωμένη σ' τὴν ψυχὴ μου.

Ὡ! ἀθάνατες, ὦ! ἅγιες ψυχικὲς στιγμὲς! . .

ΑΝΕΜΟΖΑΛΗ

ΚΥΡΙΑΡΙΣΣΟΙ

ΠΕΡΠΑΤΑ

Στὸν φίλο μου Δημ. Δημακόπουλο.

Περπάτα! Κι' ἂν κουράστηκες καὶ ποιὸν ἐν-
Τοῦ δρόμου τὰ μακρὰ | διαφέρει
Ἄπ' ἄκρη ὡς ἄκρη
Σχίζει ὁ δρόμος τὴ χορὰ, πιά δὲ τὴν ὑποφέρει

Περπάτα! Πάρε δύναμι ἀπὸ τὴ συμφορὰ σου
Τὰ δάκρυά σου ἔχε
Ὡς ὄπλο καὶ τρέχε
Νὰ βρῆς τὴν πρώτη σου χαρὰ, νὰ βρῆς τὰ ὄ-
[νεύρα σου.

Περπάτα!... Εἶν' ὁ δρόμος σου μακρὺς, ἔλα νὰ
Καὶ ἔχ' ὄδηγό σου | [τρέξῃς.
Αὐτὸν τὸν καῦμό σου,
Μὲ αἷμα μαῦρο τὰ στενὰ τοῦ δρόμου νὰ βρέξῃς.

Περπάτα!... Φτιάσε στέφανο ἀπ' ἄνην χλωμια-
Ψυχὴ ματωμένη, | [σμένα
Καρδιά νεκρωμένη
Νὰ στέψῃς, κι' ὄνειρα γλυκὰ στὸν πόνο ραγισμένα

Περπάτα!... Πάρ' τὴ λύρα σου μὲ δύναμι στὰ
Τὸν κόσμον νὸ σχίσῃς, | [χέρια
Παντοῦ νὰ θρηνηθῇς
Νεκρὲς ἀγάπες καὶ φιλιὰ καὶ χωρισμένα ταῖρια.

Περπάτα!.. Ποτὲ πίσω σου μὴ ὀδῇς, οὔτε μπρο-
Τὰ μάτια σου κλείδε, | [στά σου
Τοὺς πόθους σου ὀδῶσε
Ἄπ' τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς ὡς ποῦ σοῦ ποῦνε :

[ΣΤΑΣΟΥ
ΚΩΝΣΤ. ΜΙΣΑΗΛΙΔΗΣ

ΚΑΡΑΤΟΜΗΣΙΣ ΑΘΩΟΥ.

Πρὸ δύο μόλις ἡμερῶν ἐτέλεσαν τοὺς γάμους τῶν, ὁ Ἰάκωβος, ἰδιοκτῆτης καὶ πλοίαρχος τοῦ τριήστου «Μαρία», καὶ ἡ Ἐλένη, κόρη μιᾶς τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν τῆς Πύλου.

Τὴν προΐαν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ πλοίου θὰ ἐπέβαιναν αὐτοῦ καὶ ἡ Ἐλένη μετὰ τινος ἐξ-δέλφου τῆς.

Ἐνῶ προετοιμάζοντο δι' ἀναχώρησιν, κρούει ἡ θύρα καὶ ἄτομόν τι ἐζήτει ἐπιμύηνως νὰ ἐμιλήσῃ εἰς τὸ νεαρὸν ζεῦγος.

Ἡ εἴσοδος τῷ ἐπετράπη. Παρουσιάζεται δὲ πρὸ αὐτῶν, ἐν τῶν δυστυχῶν ἐκείνων ὄντων τῶν ἀποκλήρων τῆς ἀνθρωπότητος, τῶν κεκλεισμένων εἰς τὰς ὑγράς καὶ σκοτεινὰς ἐκείνας τρώγλας τοῦ Ἐνετικῆ φρουρίου τῆς Πύλου τὰς ὁποίας μετέτρεψαν εἰς φυλακὰς βαρυνποίνων

Προχωρεῖ τὸ φάσμα τοῦτο, γονυπετεῖ πρὸ τῶν νεονύμφων, ἰκέτιδας τείνει χεῖρας καὶ καθιστᾷ αὐτοῖς γνωστὸν ὅτι κατάγεται ἐκ Κεφαλληνίας, ὀνομάζεται Γεράσιμος καὶ ὅτι πρὸ δεκαετίας, ἐν μέθῃ διατελῶν, ἐφόρευσε χωροφύλακά τινα, δι' ὃ ἀπεδικάσθη εἰς 20ετῆ δεσμῶν, εὐρὼν δὲ εὐκαιρίαν καὶ δραπέτευσας τοὺς καθικέτους νὰ τὸν λυπηθῶσι, τὸν παραλάβωσι εἰς τὸ πλοῖον, καὶ τὸν ἀποβιβάσωσι εἰς τὴν πρώτην μὴ ἐλληνικὴν γῆν, ὅπως δυνήθῃ ἡσύχως καὶ ἐντίμως ἐργαζόμενος νὰ ζῆσῃ ἐλεύθερος

Αἱ εὐγενεῖς τῶν νεονύμφων καρδίαι συνεκινήθησαν ἐκ τῶν λόγων καὶ τοῦ τρόπου τοῦ δυστυχῆς τούτου, τὸν ἐκράτησαν, τῷ ἔδωσαν φαγητὸν καὶ ἐνδύματα καὶ τὸν ἐστειλαν εἰς τὸ πλοῖον νὰ κοιμηθῇ.

**

Λίαν πρῶτ' ἡ πλοῖον ἀπῆρε τοῦ λιμένος τῆς Πύλου καὶ ἀναπεπταμένα ἔχον ἅπαντα τὰ ἰστία ἐπλεε ὑπερήφανον τὰ γαλανὰ καὶ ἤρημα τοῦ Αἰγαίου ὕδατα.

Μόλις εἰς τὸ πέλαγος ἠνοίχθησαν, ὁ Γεράσιμος γονυπετεῖ πρὸ τῶν νεονύμφων, τοὺς ἀποκαλεῖ σωτήρας του καὶ τοὺς διαβεβαίει ὅτι εὐηργέτησαν ἄνδρα γνωρίζοντα νὰ ἐθυμῆτε τὰς εὐεργεσίας.

Ὁ Ἰάκωβος μετὰ τοῦ ἐξιδέλφου τῆς συζύγου του, ἐν πλῆθ' μετρήσαντες τὰ διὰ τὴν ἀγορὰν τοῦ φορτίου χρήματα τὰ ἐρίψαν ἐντὸς σωσίου τινος, καὶ τὸ σωσίβιον ἐτοποθέτησαν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ πλοίαρχου.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ ἐκλυθέντος καὶ μετρηθέντος χρυσίου, τὰ βλέμματα τοῦ Γερασίμου ἐξέπεμψαν ἀκτῖνας, τὰς ὁποίας εἰς τὸν ἔθλεπε θὰ ἠδύνατο ν' ἀναγνώσῃ τὰς σκέψεις του.

Τὸ πλοῖον εἶχε φθάσει ἐξωθεν τῆς Λέσβου, ὡς ἐκ τῆς ἐνδυναμώσεως δὲ τοῦ ἀνέμου συσταλόντων τῶν λοιπῶν ἰστίων, ἐπλεε ἀριστερῆνεμον τὴν ἐγγυτάτην μὲ μόνον τοὺς δόλονας, τὸν ἐπίδρομον καὶ τοὺς ἀρτέμονας.

**

Μεσονύκτιον ἐσήμανε. Ὁ Γεράσιμος τὸν ὁποῖον ἢ λῆμψις τοῦ χρυσίου δὲν ἄφινε νὰ κοιμηθῇ, πλησιάζει τὸν ἐπὶ τοῦ οἰακοστροφείου ναύτην, ἐρωτᾷ καὶ μαθηθῆναι ποῖα ἦτο ἡ δεξιόθεν φαινομένη ξηρὰ,

Κωστής Λιάπης

κατέρχεται εἰς τὸ κῆτος τοῦ πλοίου, δι' ἐνὸς κοπτεροῦ πελέκως ἀνοίγει ὀπήν καὶ ἀνελθὼν περιεπάτει καπνίζων καὶ ἀτάραχος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Ὁ ναύκληρος μόλις μετὰ τριῶρον ἀντελήφθη ὅτι τὸ πλοῖον ἐβυθίζετο· τρέχει, εἰδοποιεῖ τὸν πλοίαρχον καὶ τὸ πλήρωμα, ἐγείρονται ἅπαντες, σπεύδουν ὅπως προλάβουν τὴν εἰσορῆν τῶν ὑδάτων, πλὴν ἦτο πλέον ἄργά, οὐδεμία ὑπῆρχε ἐλπίς.

Ὁ πλοίαρχος ἀτάραχος σπεύδει εἰς τὸν θάλαμόν του, λαμβάνει τὰ ἀναγκαιούντα σωσίβια, καὶ δίδων ἀνὰ ἕν εἰς ἕκαστον τοῦ πληρώματος ἄνδρα τὸν ἠσπάζετο λέγων: Ριφθῆτι εἰς τὴν θάλασσαν καὶ σώθητι εἰς τὴν ξηρὰν· ὁ Θεὸς μετὰ σοῦ.

Ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ Γερασίμου· οὗτος στραφεὶς καὶ ἰδὼν ὅτι τὸ πολυτίμον σωσίβιον εἶχε προωρισθῆ διὰ τὴν Ἐλένην, λέγει. Ὅχι! μοῦ σώσατε τὴν ζωὴν καὶ μοὶ ἀποδώσατε τὴν ἐλευθερίαν, θὰ μείνω μαζί σας, θὰ ριφθῶ μεθ' ὑμῶν εἰς τὴν θάλασσαν ὅπως σᾶς προστατεύσω.

Καιρὸς δὲν ἔμεινε πλέον, τὸ πλοῖον ἐβυθίζετο, σκέψις οὐδεμία ἔπρεπε νὰ γίνῃ περὶ λέμβου ὡς ἐκ τῶν πελωρίων κυμάτων... ἔλαβον τὰ σωσίβια καὶ ἐρρίφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν.

Τὸν Ἰάκωβον πίπτοντα ἐν κύμα μεθ' ὀρμῆς ρίπτει ἐπὶ τοῦ πλοίου, κτυπᾷ τὴν κεφαλὴν, ζαλλίζεται, καὶ ἐν δευτέρῳ κύμα τὸν ἐκάλυψε.

Ὁ Γεράσιμος μετ' εὐχαριστήσεως εἶδεν ὅτι τόσον εὐκόλως ἀπηλλάγη τοῦ Ἰωκώδου ἢ Ἐλένης οὐδὲ λως ἀντελήφθη τοῦ ο' τὴν περιβάλλει τὸ τέρας αὐτό, ὁ Γεράσιμος, διὰ τοῦ βραχιόνος του, καὶ ἐπιπλέοντες, ἐφέροντο ὑπὸ τῶν κυμάτων εἰς τὴν ἀκτῆν.

Ἡ αὐγὴ τοὺς εὗρηκε ἐπιπλέοντας, ὁ Γεράσιμος μετὰ λύπης του ἐβλεπε ὅτι δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαλαχθῆ τῆς Ἑλένης, ἐπειδὴ πλησίον των ἐπέπλεε ἐντὸς σωσίβιου ὁ ἐξαδελφός της.

Μετὰ δύο ἀκόμη ὥραν πάλης πρὸς τ' ἀγρικύματα, ἐρρίθησαν ἐπὶ τέλους εἰς τοὺς ἀγρίους τῆς Λέσβου βράχους.

Ἐκεῖ ἡ πρώτη τῆς Ἑλένης ἐρώτησις ἦτο τί γίνεται ὁ Ἰάκωβος. Τώρα θὰ στείλω νὰ τὸν εὔρηξ, ἀπαντᾷ ὁ αἰμοχαρὴς Γεράσιμος. Ἐξαγγών δὲ μάχαιραν, πλήττει ἐξάκις εἰς τὸ στήθος ἐκείνην τὴν ὁποῖαν πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ὥραν ἠγύγωνόμνει γονυπετῆς διὰ τὴν σωτηρίαν του καὶ τὴν ρίπτει εἰς τὴν θάλασσαν· κατόπιν ὠρμησε κατὰ τοῦ πρὸς τὰ κύματα ἔτι παλαιόντος ἐξαδελφου της καὶ πεντάκις πλήττει αὐτὸν εἰς τὸ στήθος, ἔπειτα διὰ τῆς αὐτῆς μάχαιρας τῆς ἀγνιζούσης ἐκ τοῦ αἵματος τῶν δύο ἀθῶων αὐτῶν ὄντων, σχίζει τὸ πολύτιμον σωσίβιον, ἐξάγει καὶ κρύπτει τὸν θησαυρὸν του κάτωθεν βράχου τινος τῆς ἀκτῆς, ρίπτει εἰς τὴν θάλασσαν τὴν μάχαιραν καὶ, ὡς νὰ μὴ συνέβη οὐδὲν ἔκτακτον, τὸ ἀνθρωπόμορφον τέρας διευθύνεται εἰς τὴν πόλιν καπνίζον ἀπαθῶς.

Μόλις ἔφθασεν εἰς τὴν πόλιν, σπεύδει ὁ ἀποτρόπαιος εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ καταγγέλλει ὅτι ὁ π. οἰάρχος τοῦ τριῆσιου «Μαρία» ἀνακαλύψας ἀπατώσαν αὐτὸν τὴν σύζυγον του μετὰ τοῦ ἐξαδελφου της, ἐφόνευσε ἀμφοτέρους, ἤνοιξεν ὀπήν εἰς τὸ κῆτος τοῦ πλοίου καὶ ἐρρίθη εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἀπόσπασμα χωροφυλάκων διευθύνεται εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ ναυαγίου εὗρισκει τὰ πτώματα τὰ ὁποῖα τὰ κύματα ἐκτύπων ἐπὶ τῶν βράχων, καὶ τὰ στέλλωσι εἰς τὴν πόλιν πρὸς ταφὴν...

Ἐκεῖ ὅμως εἰς ὀλίγην ἀπὸ τῆς ἀκτῆς ἀπέστασιν ἐπιπλέει ἀνὴρ ζῶν.

Ἦτο ὁ Ἰάκωβος! δὲν ἐπνίγη! ὦ εἶθε νὰ ἐπνίγετο!..

Μόλις φθάνει εἰς τὴν ἀκτὴν, καὶ μαθόντες οἱ χωροφύλακες ἀπὸ τὸν ἴδιον ὅτι ἦτο ὁ πλοίαρχος, σιδηροδέμιον τὸν ὀδηγοῦν εἰς τὰς φυλακάς.

Τὸ ἀποτρόπαιον τέρας τὸ ἀποδόσαν τόσω φρικτῆν κατηγορίαν εἰς τὸν σωτήρᾶ του... ἐξηφανίσθη.

Εἰς μάτην ἀπέβησαν τοῦ δυστήνου Ἰακώβου αἱ διμαρτυρίαι καὶ οἱ ὄρκιοι εἰς μάτην τὰ δάκρυα.

Τὸ δικαστήριον κυρήσσει αὐτὸν ἔνοχον καὶ τῷ ἐπιβάλλει τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου!

Μετὰ δέκα ἡμέρας, ὁ ἀθῶος, ἀπεκεφαλίζετο.

Τὸ ἐγκλημα ἀτιμάζει καὶ ὄχι ἡ λαιμοτομία, ἦσαν αἱ τελευταῖαι του λέξεις.

Μετὰ δύο μῆνας ἰστιοφόρον καταπλεῦσαν εἰς Πειραιᾶ, ἔφερε διασωθέντα δεκαπενταετήν ναυτοπαιδα τοῦ βυθισθέντος τριῆσιου, τὸν ὁποῖον εὗρε ἐντὸς τῆς θαλάσσης ἐξῶθεν τῆς Λέσβου.

Ὁ ναυτόπαις οὗτος ἦτο εἰς τὴν ἀκτὴν τὴν ὥραν τοῦ ἐγκλήματος, εἶδε τὰ πάντα, ὡς ἐκ τῆς μικρᾶς του ὁμῆς ἡλικίας φοβηθεὶς δὲν διηυθύνθη εἰς τὴν πόλιν, ἀλλ' ἰδὼν μακρῶθεν πλοῖον, ἐσώθη ἐπ' αὐτοῦ.

Ἐξελθὼν εἰς τὸν Πειραιᾶ κατήγγειλλε τὰ πάντα εἰς τὰς ἀρχάς.....

Καὶ τώρα, τίς θ' ἀποδώσῃ τὴν ζωὴν εἰς τὸν ἀθῶον, τοῦ ὁποίου τὴν ἀφήρεσαν οἱ νόμοι; Σῦρος.

ΣΕ ΞΕΝΑ

Τῆ Μ. Κ.

Πέ' μου ποῖά Μοῦσα, ποῖά χορδή, ποῖά λύρα, ποῖά κιθάρα τὴ θανμασιή Σου ὁμορφιά θὰ δυνηθῆ νὰ ψάλῃ, ποῖός θὰ τοιμήσῃ, ποῖός ποτε τὰ φροῦπλάσιά σου κάλλη δειλὰ νὰ ἐξυμνήσῃ;

Μήπως τὰ γέρι τοῦ βουνοῦ, μὴ τὰνθισμένα δέντρα, μήπως τὰ στέρα τοῦ οὐρανοῦ, μὴ ἡ γλυκεῖά Σελήνη, μήπως τὸ κύμα τοῦ γυαλοῦ ὁ ψάλτης Σου θὰ γείνη γὰ νὰ Σε ρανουρίσῃ;

Ἡ φτωχικὴ ἡ λύρα μου καὶ ὁ θερμός μου Ἐρως ἰστὰ ὁμορφα ματάκια Σου, ἰστὰ ῥοδιὰ Σου χεῖλη τραγοῦδι δλοσκοτεινο καὶ θλιβερό θὰ στείλῃ, γλυκὰ νὰ Σε κοιμίσῃ.

Κι' ἂν ἡ καρδιά Σου δὲν χωρεῖ καὶ τὴ ἰδική μ' ἀγάπη ἡ λύρα μου ἰστὰ χεῖρια μου συντριμμάτα θὰ γείνη καὶ ἡ καρδιά μου ὄρφανὴ καὶ ἔρημη ὡς μείνη ποτε δὲν θ' ἀγαπήσῃ!

Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Καλέ, τί παλιόκοριτσο ποῦ εἶν' αὐτὴ ἡ Μοῦσα! Κάνει τὸν ἰδιότροπο κι' αὐτὴ ὡς δασποινίδα.. Προχθὲς τῆς μῆνυσα νὰ ῥθῆ καὶ τὴν παρακαλοῦσα, μὰ ὅσο τὴν εἶδατε καὶ οἰεῖς τόσο κ' ἐγὼ τὴν εἶδα.

Ἄλλοτε πάλι ἔφαγα καὶ χῶρις εἰδοποίησι, τσοῦλ! τῆνε βλέπεις κ' ἔρχεται τὴν ὥρα ποῦ νυστάζω. — Γράφε! μοῦ λέγει. — Μὰ, καλά, εἶν' ὥρα αὐτὴ γὰ [ποιεῖς]! — Μωρὲ τὸ φίλο!. .Καὶ θαρρεῖς πὼς πάντοτε ἀδειάζω;

Καὶ τότε μὲ μισόκλειστα τὰ μάτια — τί νὰ κάνω! — κάθομαι ὅτὸ τραπέζι μου, πίνω χαρτὶ καὶ πέννα κι' αὐτὴ, σκυμμένη, ἡ πονηρὴ, ὅτὸν ὠμό μου ἀπὸ πάνω, τὸ δεξιὸ χεῖρι μου ὀδηγεῖ καὶ γράφω ὀλοένα...

Τότε ἀνοίγουν βαθμηδὸν τὰ νυσταγμένα μάτια κι' ὦρες ὀλόκληρες ἐκεῖ, ὅς αὐτὴ τὴ θεοῖ γράφω. Πότε σὲ ὀλόχρονα γυροῦ καὶ μαγικὰ παλάτια, καὶ πότε χύνω δάκρυα σὲ νεσοκαμμένο τάφο.

Πετῶ γοργὸς ἰστὰ σὺνεφα, μιλῶ μὲ τὰ λουλούδια, ἀγνωσταίς χῶρις μακροναῖς ἀπλόνονται ἐμπρὸς μου, μοῦ ψιθυρίζει ἡ θάλασσα χίλων λογίων τραγοῦδια καὶ ψάλλω μὲ τὰ χερουβείμ τὴν καλλονὴν τοῦ κόσμου.

Πηδῶ μὲ οἰκειότητα ὅστὸ φεγγαριοῦ τὸ δίσκο, μὲ τ' ἀφροισμένα κύματα ἀδελφωμένα παῖζω, τρέχω παντοῦ ὅπου τροφὴν τοῦ οἰστρου μου εὗρισκο, μὲ στίχους κλαίω ἢ γελῶ, ὑμῶ ἢ περιπαίζω.

Τί ἔμπανουσι ἐκπληττοῦσα!... τί χάρις οὐγκυνοῦσα!... πετοῦν ἡ λέξεις μόναις τους ὅστὸ μολυβιοῦ τὴν ἄκρη κι' ἐν ποίημα ἀναπηδᾷ βγαλμένο ἀπὸ τὴ Μοῦσα, παρακινοῦν εἰς γέλωτα ἢ ἀπισποῦν τὸ δάκρυ.

Καὶ γράφω, γράφω ἀκούραστα, ὡς ὅταν κάποιαν ὥρα νοιώθω πὼς κάπως δύσκολα λέξι μὲ λέξι ομιλεῖ, ἢ ἔμπανουσι δὲν ἔρχεται τόσον εὐκόλως τότε... Κυτιάζω πίσω, τί νὰ ἰδῶ!.. Ἡ Μοῦσα ἔχει φῆγῃ!

Καλάμα, Φεβρουάριος 1904. ΑΛΜΥΡΟΝ ΚΥΜΑ

— Πέτρο, ἐπάνω εἶσαι; — "Ὁχι, Γεώργιο...δ,τι ἔφωνα!

Πρῶτ' φουρὰ ἐμφηνίζουμαι μὲ τὸ ψεύτικο ὄνομα Ζλᾶπ καὶ καταφιζῶ ἀνῆν παρηξηγήσεως οὐλς τοὺς λημβάνοντας ἰέσπερους.

ΖΛΑΠ

Ο ΧΩΡΙΚΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἐν ἐπεισόδιον ἀληθῶς περιεργον συμβάν ἐν τῷ Θεάτρῳ εἰς χωρικός ὀνέματι Δημήτριος, μετέβη διὰ πρώτην φοράν εἰς τὸ Θεάτρον καὶ ἠγόρασεν ἐν εἰσιτήριον μῖας ἔδρας. Ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζε τὸν μηχανισμόν τῆς με ἐλοτήριον ἔδρας. Ἐφθασε λοιπὸν εἰς τὴν θέσιν του κατεβίωσε μὲ πολλὴν ὑπομονὴν τὸ κόθισμα καὶ ἐκάθησεν ἀφέλειστα κατὰ γῆς, ἐπειδὴ φυσικῶ τῷ λόγῳ τὸ ἐλατήριον ἔκαστε τὸ κάθισμα νὰ κλείσῃ. Τὸ κοινὸν ἤρξατο νὰ γελᾷ. Ὁ Δημήτριος ἐπαναλαμδάνει τὸ πείραμα, ἀκόμη μετὰ μεγαλειέτερας προφυλάξεως καὶ ἐκ νέου κόθηται κατὰ γῆς.

Ἄλλοι γελοῦν διὰ τὸ ἀστεῖον συμβάν. Τότε ὁ Δημήτριος στρέφεται ὠργισμένος πρὸς τὸν διπλοῦν του καθήμενον κύριον, ὅστις ἐξακολουθεῖ νὰ γελᾷ, καὶ τοῦ καταφέρει ἠχηρότατον ῥάπισμα ἀναφωνῶν: «Νά, βλάκα, ποῦ θέλεις νὰ τραβᾷς τὴν καρέκλα καὶ νὰ μὲ ρίχνῃς κάτω».

Διασκευὴ ἐκ τοῦ Ἰταλικῶ. ΕΡΥΘΡΑ ΒΙΟΛΕΤΤΑ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

«ΑΝΕΛΠΙΣΤΗ ΑΓΑΠΗ». Ὁ ἀγαπητὸς φίλος καὶ συνεργάτης μας κ. Κώστας Λιάπης, ἐσχάτως ἐξέδοτο τρυφερὸν ἰδύλιον ὑπὸ τὸν ἀνωθι τίτλον, μὲ πρόλογον τοῦ κ. Στ. Μαρτζώκη. Τρυφερότης αἰσθήματος, τὸ ὁμαλὸν τῶν στίχων, ἐλαφρὰ πνοὴ δημοτικισμοῦ εἰσὶ τὰ χαρακτηρίζοντα τοῦτο τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον δὲν παρέχει τῷ ποιητῇ τὸν στέφανον, πάντως ὁμῶς προσιωπίζει εὐελπί καὶ λαμπρὸν τὸ φιλολογικὸν αὐτοῦ μέλλον. Εἶνε πολὺ νέος ἀκόμα, ὡς βλέπετε καὶ ἐν τῇ δημοσιουομένη ἐν ἄλλῃ στήλῃ εἰκόνι του, ὥστε τὰ χαρακτηρίζοντα τὸ ἔργον του προσόντα, δυ' ἄμεθα εἰπεῖν, ὅτι εἶνε πολὺ ἀνώτερα τῶν προσδοκιῶν μας.

«ΧΙΜΑΙΡΑ». Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς κομψὸς τόμος, τιμῶν ἀληθῶς τὴν ἑλληνικὴν τυπογραφίαν, οὗτινος συγγραφεὺς εἶνε ὁ φίλος μας κ. Κώστας Καιροφύλας. Τὸ θέμα του εἶνε ἀληθὲς ὅτι εἶνε λίαν συνειθισμένον, ἀλλ' ἀκριβῶς τοῦτο

ἀποτελεῖ καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ συγγραφέως, διότι κατ' ὀρθῶς εἰς τοσοῦτον κοινὴν ὑπόθεσιν νὰ ριθῇ τοσοῦτους μαργαρίτας καὶ εἰκόνας ἰδεῶν, αἰτίνας ἀποδεικνύουσι τὴν εὐσυνεδηρίαν τοῦ γράψαντος καὶ τὴν ἐπιμέλειαν. Εἶνε πολὺ καλογραμμέρον βιβλίον καὶ ὁ διερχόμενος τὰς ἑκατὸ καὶ ἐπέκεινα σελίδας του, πολλάκις θαυμάζῃ ἐξὼ μίαν ὠραίαν παρομοίωσιν, ἐκεῖ μίαν θαυμασίαν εἰκόνα.

«ΒΥΡΚΟΛΑΚΩΝ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ». Ἐκδίδεται προσεχῶς ὑπὸ τοῦ νεοροῦ λογιου καὶ συνεργάτου μας κ. Βασ. Ἡλιοπούλου συγγραφέως τῶν «Ἰάνθων» καὶ τῶν «Ψευθεισῶν Ἑλπίδων». Ἐκαστος τόμος διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δρ. 2. διὰ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 2.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ "ΕΣΠΕΡΟΥ,"

Δραχ. 20 καὶ 4 νέοι συνδρομητᾶι ἐλήφθησαν, φίλτατε κ. Σπυρ. Γ. Καχριμάνη. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

Συνδρομαὶ 6 νέων συνδρομητῶν ἐλήφθησαν, φίλτατε κ. Χρ. Καραπάνε· σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Ὁ ἡμέτερος Διευθυντής, Δις Νίτσα Δημητρίου, σᾶς εὐχαριστεῖ θερμότατα διὰ τὰ ὠραῖα σας Cartes-Postales.

Ἔργα σας, φιλότατῃ Ἀνεμοζάλῃ, ἐλήφθησαν. Τὰ θερμά μας συλληπητήρια, Δις Α. Μπαξεβανάκη, διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός σας. Ἀπειρα εὐγε διὰ τὴν ὠραιστάτην σας ἐπιστολήν.

Ποιήματά σας ἐλήφθησαν, κ. Μ. Βιτάλη, Ὁνειροπόλος Ψυχῇ, Χάρις καὶ κ. Ἀνδ. Ἰμαράκη (ὡς καὶ συνδρομῆν) εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

«... Μετὰ μεγάλης μας χαρᾶς (μᾶς γράφουν τρεῖς νέαι μας φίλαι) ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐγγραφῶμεν εἰς τὸ ὠραῖόν σας περιοδικόν, εἰς τὸν ἀγαπητόν μας «Ἐσπερον». Εἴμεθα τρεῖς μικραὶ Ἀρσακειαῖδες...» Πολὺ εὐχαρίστως σᾶς δεχόμεθα με-οξὺ τῶν φιλότατων συνδρομητριῶν μας καὶ ἐγκρίνομεν τὰ ψευδώνυμά σας, Ἐσμεράλδα, Ἀστὴρ τῆς Θεατρικῆς Αἰγίλης καὶ Γαλανόδουκεη Σημαῖα.

Ἔργα σου, φίλτατε Πλάτανε, ὡς καὶ συνδρομῆ νέας συνδρομητριᾶς ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

Δύσεις, φίλτατε Λαυραδία, Βράχε τῆς Φρεαττίδος, Μιμόζα, Φιλόγελω Κόρη καὶ Μυροδόλος Πνοή, ἐλήφθησαν.

Ἔργα σου, φίλτατε Βασιλεῦ τοῦ Ἄργους καὶ Ἀστὴρ τοῦ Ἀργολικοῦ, ἐλήφθησαν.

Δὲν ἔχομεν λόγους νὰ σ' εὐχαριστήσωμεν, φίλτατον Ἄλυτον Αἰνίγμα, διὰ τοὺς νέους συνδρομητᾶς καὶ λοιποὺς κόπους οὓς καταβάλλεις ὑπὲρ τοῦ «Ἐσπερου». Ὁ τρόπος τῆς χρήσεως τῶν Μαρμαρυγῶν, Ἄε-

ράκι του 'Ακρωτηρίου, υπάρχει ἐν τῷ τρίτῳ φύλλῳ σελ. 37.

Λύσεις ἐλήφθησαν, Χρυσὴ Καρδιά καὶ Φρούριον τῆς 'Ιθώμης (μεταφράσεις δεχόμεθα).

Συγδρομαί, φίλτατε Τυμφρηστέ, ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν πολύ.

Μαρμαρυγαὶ ἐστάλησαν, φίλτατε Βελλερεφόντη.

Λύσεις φίλτατε Ναῦτα τοῦ 'Αργολικοῦ καὶ Ναυτική 'Ελλάς (ὡς καὶ Π. 'Ασκήσεις), ἐλήφθησαν.

'Εργα σας ἐλήφθησαν, φίλτάτη Τζέννου, 'Ωχρά Σελήνη καὶ Εὐρώτα (ἀναμένομεν τὴν φωτογραφίαν σας.

Συγδρομαὶ ἐλήφθησαν, φίλτατοι κ. κ. 'Αγγελε Δημητριάδῃ, 'Ανδρέα Μανίκα, Δίδες Ματίνα Πιλιωνῆ, Α.Π.Δ. Εὐθυμία Δοροβίνη, Πειραικὴ Νύξ, Εὐανθία Φλάμπου, Δέσποινα Τσίλα, 'Αδελφῶν Κ καὶ Τ. Κ. ('Αργος) καὶ κ. κ. Γ. Μπλαβάκε, Κ. 'Αλεξόπουλε, Χρ. 'Αγγελόπουλε, Π. Νανόπουλε, Κ. Μακρουσκάμισε, Μίμη Σταθόπουλε καὶ Δις 'Ελ. Λογοθέτου. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολύ.

'Εργα σου μετὰ συγδρομῆς ἐλήφθησαν, φίλτάτη 'Ηχώ τοῦ Πόντου σ' εὐχαριστοῦμεν πολύ.

'Εγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα : 'Εσταυρωμένος 'Ερως, Λάτρις τῶν 'Αστέρων, Θαλασσία Αὔρα, Μελανεΐμων Νεάνις, Ζεβάν, Ψιθυρος τῶν Δασῶν, Δαναΐδης, 'Ανθισμένη Ροδωνία, Χιονοσκεπὴς Ταύγετος (διὰ τὸν νέον συγδρομητὴν εὐχαριστοῦμεν πολύ), Δοῦξ τοῦ 'Αργολικοῦ (διὰ τοὺς τόσους καλοὺς σας λόγους ὑπὲρ τοῦ «'Εσπέρου» σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολύ), Πέτροκάρβον, 'Υποψήφιος Δόκιμος (μᾶς ὀφείλετε λεπτὰ 50 δι' ἀλλαγὴν ψευδωνύμου. Λύσεις καὶ Π. 'Ασκήσεις ἐλήφθησαν) Γενναῖος Στρατιώτης (Δ.Λ.), Νησιώτης, Περσεὺς τοῦ 'Αργους, Κόμης Λιγουδίστης, Καρυάτις Κόρη, 'Ανυπότακτος Στρατιώτης καὶ 'Απελπισμένη Καρδιά.

Χαρετισμοί, πληροφοροίαι. κ.λ.π. 'Η Δις 'Ελένη Βοηκὴ εὐχαριστεῖ τὸν κ. Μ. Κασσελίδην διὰ τὸ βραβεῖον καὶ χαρετᾶ ὅλους τοὺς συγδρομητὰς καὶ συγδρομητριάς μας. — 'Η 'Ελεοῦσα Καρδιά παρακαλεῖ τοὺς θέλοντας νὰ τῇ δηλώσουν τίνι τρόπῳ ἴθαι ἢ τραθεῖσα καρδιά. Τὴν καλλιτέραν ἀπάντησιν, περὶ ἧς θὰ ἀποφασίσῃ ὁ Περιηγητὴς, θὰ βραβεύσῃ διὰ 50 δελταρίων. — 'Η Φιλόγελωσ Κόρη δηλοῖ εἰς τὸν Βασιλέα τῶν 'Ανθέων ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ καταταχθῇ εἰς τὸ βασιλεῖόν του καὶ εἰς τὸν Ποιητὴν τῶν Τάφων ὅτι δὲν συμπεριλαμβάνεται εἰς τὸν περὶ... χρησμόν τῆς καθότι δὲν εἶναι γενικὴς καὶ ἕκαστος κανὼν ἔχει τὰς ἐξαιρέσεις του. — Τὸ 'Απόδημον Πιτηδὸν πληροφοροεῖ τὸν Γερόστραβον ὅτι ἡ Villa του εἶναι τόσοσ ὠραία, τόσοσ στερεὰ καὶ τόσοσ καλῶς καλλιτεργημένη ὥστε, ἐκτός τοῦ ὅτι ἀνθίζουν τὰ ἐν αὐτῇ πολυχρώμα ἄνθη, ἤρχισαν ἤδη νὰ ροδοκοκκινίζουν καὶ νὰ ἐγκυμονοῦν οἱ καρποὶ τῶν δένδρων τῆς νέαν βλάστησιν ἐν μέσῳ χειμῶνος καὶ ὄχι ὅπως ἡ 'Ανθισμένη 'Αμυδαλιά ἧτις ἐνῶ εἶναι πάντοτε ἀνθισμένη δὲν δύναται ὁ ἀτυχὴς Γερόστραβος διὰ τῶν περιποιήσεών του νὰ τὴν κάμῃ νὰ καρποφορήσῃ. — 'Ο Ξενητευμένος Ναυτοπαῖς χαρετᾶ τὸν ἀγαπητόν του κ. Κ. Ν. Γάτον, κ. Γ. Καραγιαννόπουλον καὶ Ναυτοπούλαν εἰς οὗς εὔχεται αἰσίον καὶ εὐτυχὲς τὸ νέον ἔτος 1904. — 'Ο Βράχος τῆς Φρεαττύος παρακαλεῖ τὸν 'Ερμῆν, ἀφοῦ γνωρίζονται ν' ἀναλλάξουν Μ α μ α ρ υ γ α ε χέρι μὲ χέρι καὶ τὸ 'Αλυτον Αἰνιγμα νὰ τῷ στείλῃ καὶ τὴν ἰδικὴν του φωτογραφίαν. — 'Ο Γερόστραβος συμβουλεύει τὴν Καλύβην τῆς 'Ερημίτιδος ὅταν ζητῇ τι νὰ σκέπτεται πρῶτον ἀν ὑπάρχῃ, τὴν 'Ερημίτιδα νὰ μὴ κτενίζῃ τὰ μαλλιά τῆς, ὡς τὰ κτενίζει ἤδη, διότι δὲν τῆς πηγαίνουν καὶ τὴν 'Ολιμένην Καρδίαν ν' ἀπαλλαγῇ

τοῦ ἐπὶ τῆς ὄψους ἐγχειριδίου τῆς, διότι δι' αὐτοῦ τοὺς πάντας πληγώνει.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 5ης 'Απριλίου ἐ. ἔ.

27. Λεξιρίφος.

Γράμμα τι μετὰ μονάδος πόλιν κάνουν τῆς 'Ελλάδος.

'Εσταλή ὑπὸ τῆς 'Ηχοῦς τοῦ Πόντου.

28. Στοιχειόγραφος.

Εἶμι Θεὸς ἀρχαῖος ἂν μ' ἀποκεφαλίσῃς ἄστον ἄνθρωπο ἐπάνω τρέξῃ νὰ με ζητήσῃς.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Πλατάνου.

29-30. Ἐρωτήσεις.

α') Τίς ποιητὴς λέγει «θὰ μᾶς σώσῃ ὁ Θεός» ;

β') Ποία εἶναι ἡ πόλις τῶν νεκρῶν ;

'Εστάλησαν ὑπὸ τοῦ 'Αστέρος τοῦ 'Αργολικοῦ.

31. Κυδύλεξον

. Δ Ω .
. Ω Μ .

'Εστάλησαν ὑπὸ τῆς 'Ωχοῦς Σελήνης.

32. Ἑλλητισύμφωνον.

α-η αει-η-α-η-η-ιου-η-αοια

'Εστάλη ὑπὸ τῆς 'Ανεμοζάλης.

33. Γρίφος.

'Ονος, Μίνως ΝΡ. Πόλος, ψῦχος. ΜΧ ὡς Χ.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Σ Κασσελίδου.

ΜΙΚΡΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

['Η λέξις διὰ μὲν τοὺς συγδρομητὰς μας λεπτὰ 5, διὰ δὲ τοὺς μὴ συγδρομητὰς ἰδιαιτεροὶ συμφωνοίαι].
Φοιτητῆς τῶν μαθηματικῶν ἀπόφοιτος τοῦ ἐνταῦθα Πρακτικοῦ Λυκείου, ζητεῖ προγυμνάσεις μαθητῶν Γυμνασίων ἢ Λυκείων. Ἐπίσης δύναται νὰ παρασκευάσῃ πρὸς ἐξετάσεις καὶ μαθητριάς τῶν ἀνωτέρων τάξεων τοῦ 'Αρσακείου. Πληροφοροίαι παρὰ τοῖς γραφεῖσι τοῦ «'Εσπέρου».

Θερμῶς συλλυποῦμαι τὸν κ. Δημ. Ξακουστήν διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτοῦ εξαδέλφου καὶ φίλου μου Χρίστ. Γεωργαντοπούλου.

Συγχαίρω τὸν Βασιλέα τοῦ 'Αργους καὶ Εὐρώταν διὰ τὸ α'. βραβεῖον, ἐπίσης καὶ τοὺς λοιποὺς τυχόν-τος τῶν ἄλλων βραβεῖων.

Σπῦρος Γ. Καχριμάνης-

'Αναλλάσσομεν εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν Διεύθυνσις : 'Αλυτον Αἰνιγμα καὶ 'Ονειροπόλος Ψυχῇ. Γραφεῖα «'Εσπέρου».

'Αναλλάσσομεν εἰκονογραφημένα δελτάρια. Διεύθυνσις : Δίδας Γκιγκίκαν Ν. Κόκκου, 'Ελενίτσαν Ι. Κερφιωτάκη, Δερβενίων 58. — Μαρίκα Σαραντοπούλου, Φυλῆς 78. Ἐνταῦθα.

'Απάντησις πρὸς τὴν Δίδα 5. 7 8. 3. 6. 9.

3	7	4	2	5	6	X	S
2	1	3	7	4	3	3	X
3	5	6	2	8	4	Γ	5
1	0	λ	7	4	2	Θ	X

Μικρὸς Ἱερεὺς.

Εἰς τὸ ἀρτισύστατον Ἰφαντήριον κ. Ἰωάν. Δ. Μωθωνιοῦ ἐν 'Αργεὶ εὐρίσκονται πάντοσ εἶδους ὑφάσματα εὐθηνὰ καὶ στερεὰ.

Δημ. Δημητριάδης ἐπιλωματῦχος ὁδον-τοῖατρος. 'Οδὸς Βουλῆς καὶ Μουσῶν 13.